

27 Φεβρουαρίου, 1991

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/σής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΪΣΙΔΗΣ,

Αιτητής,

γ.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΠΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ης η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 839/89).

5 *Εφημερίδα — Εφημερίδα Νόμον — Οι Περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμοι 1969 έως 1988 — Ν. 65/87 — Άρθρο 35B, εδάφια 9 και 10 — Από την επιφύλαξη του εδαφίου 9 φαίνεται ότι η συμμετοχή του Διευθυντή του Τμήματος στην συνέντευξη εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας — Η διάταξη δεν έχει επιτακτικό χαρακτήρα, αλλά δυναμικό — Το εδάφιο 10 δεν προσδίδει ιδιαίτερη βαρύτητα στην εντύπωση του Διευθυντή που προκαλεί η συνέντευξη αφού το στοιχείο αυτό δεν μνημονεύεται εξειδικευτικά — Δεν προκύπτει απαίτηση του νόμου για ειδική αιτιολόγηση τυχόν διχογνωμίας με την Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας.*

15 *Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Προαγωγές — Προσόντα — Τίτλος σπουδών, που δεν απαιτείται από το σχέδιο υπηρεσίας — Το διδακτορικό δίπλωμα στη θεολογία δεν συνδέεται άμεσα με τα καθήκοντα της θέσης του Γενικού Επιθεωρητή Μέσης Εκπαίδευσης.*

Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Διορισμοί, και Προαγωγές — Επί ανωτάτου επιπέδου εποπτικών θέσεων η διακριτική εξουσία του διορίζοντος οργάνου είναι διευρυμένη.

20 *Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Διορισμοί και Προαγωγές — Συνεντεύξεις — Το ακριβές περιεχόμενο των συνεντεύξεων δεν απαιτείται να καταγράφεται στο πρακτικό της απόφασης της Ε.Ε.Υ.*

Με την προσφυγή προσεβλήθη η προαγωγή του ενδιαφερόμενου μέλους στη θέση Γενικού Επιθεωρητή Μέσης Εκπαίδευσης.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, απο-

φάσισε ότι:

(1) Αναφορικά με την συμμετοχή του Διευθυντή τις προσωπικές συνεντεύξεις, σύμφωνα με το άρθρο 35B των Περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμων 1969 έως 1988 - Ν. 65/87 - και συγκεκριμένα το εδάφιο (9) του άρθρου, δεν είναι επιτακτική η παρουσία του Διευθυντή στις συνεντεύξεις αλλά δινητική και εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής. Από την λεκτική διατύπωση των εδαφίων (9) και (10) δεν προκύπτει απαίτηση του νόμου για ειδική αιτιολόγηση τυχόν διχογνωμίας Διευθυντή και Επιτροπής. Οι αυθεντίες στις οποίες παρέπεμψε ο συνήγορος του αιτητή αφορούν συστάσεις Διευθυντή σε περίπτωση δημοσίων και όχι εκπαιδευτικών υπαλλήλων. 5
10

(2) Αναφορικά με τον δεύτερο ισχυρισμό του αιτητή περί μονολεκτικής αναφοράς ως προς την απόδοση των υποψηφίων, έχει αποφασιστεί από πληθώρα αποφάσεων ότι δεν είναι απαραίτητο να αντικατοπτρίζει το πρακτικό το ακριβές περιεχόμενο μιας συνέντευξης. 15

(3) Αναφορικά με τον ισχυρισμό του αιτητή ότι δόθηκε μείζονα βαρύτητα στις συνεντεύξεις δεν ευσταθεί γιατί από την απόφαση της Επιτροπής προκύπτει ρητά ότι η εντύπωση στις συνεντεύξεις λήφθηκε υπόψη ως συμπληρωματικό στοιχείο κρίσης. 20

(4) Ως προς τον ισχυρισμό ότι δεν έγινε η δέουσα έρευνα, σύμφωνα με το το περιεχόμενο του πρακτικού είναι φανερό ότι η Ε.Ε.Υ. εντόπισε την υπεροχή του αιτητή σε προσόντα αλλά έκρινε ότι η υπεροχή αυτή δεν μπορεί να αντισταθμίσει την υπεροχή του ενδιαφερόμενου προσώπου σε αξία και αρχαιότητα. Ως προς το θέμα της πείρας του αιτητή σύμφωνα με το σχέδιο υπηρεσίας που απαιτεί μόνο 2 χρόνια πείρα στη θέση Επιθεωρητή Α', δεν συνιστά ιδιαίτερο προσόν που να θέτει τον αιτητή σε πλεονεκτική θέση. Επίσης τονίζεται το γεγονός ότι τίτλος σπουδών που δεν απαιτεί το σχέδιο υπηρεσίας, δεν θεμελιώνει έκδηλη υπεροχή αλλά συνεκτιμάται εφόσον έχει άμεση συνάφεια με τα καθήκοντα της θέσης. Στην περίπτωση του αιτητή το διδακτορικό του δίπλωμα στη Θεολογία δεν συνδέεται άμεσα με τα καθήκοντα της θέσης. Καταλήγοντας ο αιτητής δεν κατόρθωσε να αποδείξει έκδηλη υπεροχή. 25
30
35

(5) Στην παρούσα περίπτωση η επίδικη θέση είναι ανωτάτου επιπέδου εποπτική θέση και κατά πάγια αρχή η διακριτική εξουσία του διορίζοντος οργάνου είναι διευρυμένη. Η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν λογικά δυνατή και γ' αυτό επικυρώνεται.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα. 40

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Εκτωρίδης ν. Δημοκρατίας (Α.Ε. 689, ημερ. 15.3.90)

4 Α.Α.Δ.

Μιτσίδης ν. Δημοκρατίας

Πιπέρη και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1984) 3 Α.Α.Δ. 1306.

Στεφάνου ν. Δημοκρατίας (Προσφυγή Αρ. 512, ημερ. 19.9.90).

Ανδρέου ν. Δημοκρατίας (1979) 3 Α.Α.Δ. 379.

Σωτηριάδου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1983) 3 Α.Α.Δ. 921.

5 Παπαδοπούλου ν. Δημοκρατίας (1985) 3 Α.Α.Δ. 405.

Λάγκος και Άλλος ν. Δημοκρατίας (Προσφυγές Αρ. 455/87 και 683/87, ημερ. 11.4.89).

Προσφυγή.

10 Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας να προάξει το ενδιαφερόμενο μέρος στη θέση Γενικού Επιθεωρητή Μέσης Εκπαίδευσης αντί του αιτητή.

Α.Σ. Αγγελίδης, για τον αιτητή.

15 Ε. Λοιζίδου (Κα.), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την καθ' ης η αίτηση.

Ν. Παπαευσταθίου, για το ενδιαφερόμενο μέρος.

Cur. adv. vult.

Ο Δικαστής κ. Νικήτας ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.

20 ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ: Τον Ιούλιο του 1989 εγκρίθηκε η πλήρωση κενής θέσης Γενικού Επιθεωρητή Μέσης Εκπαίδευσης. Ακολούθως τέθηκε σε λειτουργία ο μηχανισμός, που προβλέπει το άρθρο 35B(1) των περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμων 1969 έως 1988, για την επιλογή των υποψηφίων. Η αρμόδια Συμβουλευτική Επιτροπή υπέβαλε στην Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (Ε.Ε.Υ ή Επιτροπή) την έκθεσή της ημερ. 18/9/1989. Η Συμβουλευτική έκρινε ως κατάλληλους για κατάληψη της θέσης τους δύο διαδίκους και ακόμη ένα εκπαιδευτικό. Επειδή δεν ζητήθηκε αναθεώρηση μέσα στην προθεσμία που ορίζει ο νόμος, ο κατάλογος κατέστη οριστικός.

30

Μετά απ' αυτό η Επιτροπή κάλεσε τους 3 υποψηφίους σε προσωπική συνέντευξη. Στην κρίσιμη συνεδρίαση της Επιτροπής, που πραγματοποιήθηκε στις 5/10/89, μετείχε και ο Διευθυντής Μέσης Εκπαίδευσης (ο Διευθυντής). Εκτιμώντας το αποτέλεσμα της συνέντευξης ο Διευθυντής εξέφρασε την άποψη πως η απόδοση όλων των υποψηφίων ήταν εξαιρετική. Η εντύπωση της Επιτροπής για τον ενδιαφερόμενο ήταν η ίδια, αλλά είχε διαφορετική γνώμη για τον αιτητή. Τον θεώρησε απλώς πολύ καλό.

5

Όπως συνάγεται από το σχετικό πρακτικό, η Επιτροπή διαμόρφωσε την τελική κρίση της, αφού έλαβε υπόψη όλα τα κριτήρια τα οποία προβλέπει ο νόμος, τα στοιχεία των ατομικών φακέλων των υποψηφίων, τα οποία είναι σχετικά με τα θεσμοθετημένα κριτήρια, καθώς και την αποδοτικότητα στη συνέντευξη. Μετά από συνεκτίμηση όλων των στοιχείων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο ενδιαφερόμενος ήταν επικρατέστερος και του πρόσφερε προαγωγή στην επίδικη θέση από 6/10/89.

10

15

Ο πρώτος λόγος της προσφυγής έχει ως άξονα τις προσωπικές συνεντεύξεις. Συγκεκριμένα έχουν λεχθεί δύο πράγματα προς αυτή την κατεύθυνση (1) ότι η Ε.Ε.Υ. όφειλε να αιτιολογήσει ειδικά την απόφασή της να αποκλίνει από τη γνώμη του Διευθυντή. Αυτό επιβάλλεται, υπέβαλε ο δικηγόρος του αιτητή, οσάκις υπάρχει διάσταση γνώμης με άλλο "πιο ειδικό αρμόδιο όργανο", που στην προκείμενη περίπτωση είναι ο Διευθυντής. (2) ότι η Ε.Ε.Υ. έκρινε μονολεκτικά την παρουσία των υποψηφίων στη συνέντευξη χωρίς περαιτέρω σχόλια για την επίδοσή τους, αντίθετα με τις απαιτήσεις της νομοθεσίας και της νομολογίας. Εφόσον, συνέχισε, η συνέντευξη αποτελεί μέρος της διαδικασίας που διαγράφεται από το νόμο, συνιστά όρο του κύρους της τελικής πράξης. Επομένως οι επισημανθείσες πλημμέλειες στο προδικαστικό στάδιο καθιστούν την προαγωγή άκυρη.

20

25

30

Για να απαντηθεί το πρώτο σκέλος του επιχειρήματος χρειάζεται να προστρέξουμε στις διατάξεις του άρθρου 35B του ν. 65/87. Τούτο προσδιορίζει τη διαδικασία και

35

τα κριτήρια επιλογής. Σχετικά είναι τα εδάφια 9 και 10 που έχουν ως εξής:

5 "(9) Στη συνέχεια η Επιτροπή καλεί τους υποψηφίους οι οποίοι περιέχονται στους τελικούς καταλόγους σε προσωπική συνέντευξη: Εννοείται ότι κατά τις συνεντεύξεις μπορεί να παρευρίσκεται ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Παιδείας ή ο Διευθυντής του οικείου Τμήματος ή εκπρόσωπός τους και να εκφέρει τις κρίσεις του για την απόδοση των υποψηφίων σ' αυτές.

10

15 (10) Μετά το τέλος των προσωπικών συνεντεύξεων η Επιτροπή προβαίνει στην επιλογή των καλύτερων υποψηφίων από τους υποψηφίους οι οποίοι περιέχονται στους τελικούς καταλόγους, λαμβάνοντας υπόψη τα ακόλουθα:

(α) στις περιπτώσεις υποψηφίων οι οποίοι περιέχονται στον κατάλογο ο οποίος καταρτίζεται σύμφωνα με το εδάφιο (3):

(i) την έκθεση της Συμβουλευτικής Επιτροπής·

20 (ii) το περιεχόμενο των Προσωπικών Φακέλων και των Φακέλων των Υπηρεσιακών Εκθέσεων·

(iii) την εντύπωση που αποκόμισε από τις προσωπικές συνεντεύξεις."

25 Φαίνεται λοιπόν από την επιφύλαξη του εδαφίου 9 ότι η συμμετοχή του Διευθυντή στη συνέντευξη εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής. Η διάταξη δεν έχει επιτακτικό χαρακτήρα, αλλά δυναμικό. Τούτο είναι αναμφισβήτητο. Εξ ίσου αναμφισβήτητο μου φαίνεται το γεγονός ότι το εδάφιο 10 δεν προσδίδει ιδιαίτερη βαρύτητα στην εντύπωση του Διευθυντή που προκαλεί η συνέντευξη. Το στοιχείο αυτό δεν μνημονεύεται εξειδικευτικά στο εδάφιο 10. Από τη λεκτική διατύπωση των σχετικών διατάξεων δεν προκύπτει απαίτηση του νόμου για ειδική

30

αιτιολόγηση τυχόν διχογνωμίας με την Επιτροπή. Από την άλλη δεν υπάρχει νομολογιακό προηγούμενο που υποστηρίζει άμεσα τέτοια πρόταση. Οι αυθεντίες στις οποίες παρέπεμψε ο συνήγορος αφορούν την ερμηνεία των διατάξεων του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου 33/67 αναφορικά με τις συστάσεις του Διευθυντή στην περίπτωση δημοσίων υπαλλήλων. Αλλά η εκφρασθείσα άποψη δεν μπορεί να ενισχυθεί από τις παραπάνω πρόνοιες και τη νομολογία που σχετίζεται με αυτές γιατί δεν υπάρχει αντίστοιχία με τις διατάξεις που διέπουν το ερευνώμενο θέμα. 5 10

Κατά τη γνώμη μου ούτε το δεύτερο μέρος της εισήγησης ευσταθεί. Η Επιτροπή σημείωσε στο πρακτικό της τα αποτελέσματα της συνέντευξης για κάθε υποψήφιο χωριστά, χρησιμοποιώντας τους χαρακτηρισμούς εξαιρετος ή πολύ καλός με βάση τα 6 κριτήρια που υιοθέτησε σε προγενέστερη συνεδρίαση της. (παράρτημα Γ σελ. 22). Αυτό, πιστεύω, ήταν αρκετό. Πληθώρα αποφάσεων επιβεβαιώνουν ότι δεν είναι απαραίτητο να αντικατοπτρίζει το πρακτικό το ακριβές περιεχόμενο μιας συνέντευξης. Αναφέρω την τελευταία απόφαση της Ολομέλειας στην ΑΕ 689 Εκτωρίδης ν. Δημοκρατίας ημερ. 15/3/90: 15 20

".....η Ε.Δ.Υ. δεν είχε υποχρέωση να καταγράψει τις ερωτήσεις και απαντήσεις κατά τη διάρκεια των συνεντεύξεων, αλλά στο σχετικό πρακτικό της να μεταδίδει την κρίση της αναφορικά με τη γενική εντύπωση που άφησαν οι υποψήφιοι κατά τη διάρκεια της προφορικής αυτής εξέτασης, και αν υπήρχε διαφωνία μεταξύ των μελών της, αυτή να καταγραφεί." 25

Υπάρχει και μιά άλλη όψη του ζητήματος των συνεντεύξεων. Υποστηρίχθηκε εκ μέρους του αιτητή ότι το αποτέλεσμά τους άσκησε αποφασιστική επίδραση στην επιλογή του ενδιαφερομένου, γιατί συνδέθηκε απαράδεκτα με το θέμα των προσόντων. Το σχετικό σχόλιο της Επιτροπής δεν επιτρέπει επ' ουδενί αυτό το συμπέρασμα. Το νόημα του, που δεν επιδέχεται άλλη ερμηνεία, είναι ότι από την παράθεση των προσόντων στο πρακτικό, την έρευνα των φακέλων και την προσωπική συνέντευξη διαπιστώθηκε πως όλοι οι υποψήφιοι κατείχαν τα προσόντα 30 35

που ορίζει για τη θέση το οικείο σχέδιο υπηρεσίας. Είναι όμως και κάτι άλλο. Σε άλλη θέση η Επιτροπή αναφέρει κατηγορηματικά ότι στον προσδιορισμό της αξίας η εντύπωση από τη συνέντευξη λήφθηκε υπόψη ως συμπληρωματικό στοιχείο κρίσης, πράγμα που σημαίνει πως δεν απέδωσε σ' αυτή μείζονα βαρύτητα, όπως ισχυρίστηκε ο αιτητής.

Ο επόμενος λόγος της προσφυγής είναι ότι η Επιτροπή δεν έκαμε τη δέουσα έρευνα, η οποία και θα φανέρωνε την υπεροχή του αιτητή σε προσόντα και αξία. Παρατηρώ ευθύς αμέσως ότι η Ε.Ε.Υ. με σχολαστικότητα απαριθμεί στο πρακτικό της τα προσόντα όλων των υποψηφίων και επίσης παρουσιάζει την υπηρεσιακή τους εικόνα μέσω των εκθέσεων της περιόδου 1979 έως 1988. Η Επιτροπή διαπιστώνει πράγματι υπεροχή του αιτητή σε προσόντα απέναντι στον προαχθέντα αλλά προσθέτει ότι "η Επιτροπή έκρινε ότι η υπεροχή αυτή δεν μπορεί να αντισταθμίσει την υπεροχή του κ. Φανόπουλου (ενδιαφερομένου) σε αξία και αρχαιότητα". Περαιτέρω - και γι' αυτό γίνεται ρητή μνεία στο πρακτικό - μελετήθηκαν οι φάκελοι, από τους οποίους φυσικά μπορεί να εξακριβωθεί η φύση των καθηκόντων που άσκησαν οι υποψήφιοι ως και η πείρα που απέκτησαν. Στο πρακτικό δεν μνημονεύεται ειδικά η πείρα των υποψηφίων, αλλά μπορεί να συναχθεί με βεβαιότητα ότι το στοιχείο αυτό σαν συστατικό του ευρύτερου κριτηρίου της αξίας δεν διέλαθε της προσοχής της Επιτροπής έστω και αν δεν το αναφέρει εξειδικευτικά. (Βλέπε σχετικά *Πιπέρη και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1984) 3 Α.Α.Δ. 1306, 1308).

Είναι παραδεκτόν - και εξάλλου δεν ήταν δυνατό να αμφισβητηθεί - ότι ο ενδιαφερόμενος είναι αρχαιότερος του αιτητή. Η αρχαιότητα του φτάνει τα τρία χρόνια. Όμως ο αιτητής υπέβαλε ότι, εφόσον το κριτήριο αυτό δεν έχει καθοριστική σημασία, η ιδιάζουσα υπεροχή του στα ουσιαστικότερα κριτήρια επέβαλλε την επιλογή του. Ειδικά σε συνάρτηση με τον παράγοντα της αξίας επικαλέστηκε την πείρα και τις γνώσεις του ως επιβεωρητή, οι οποίες συσχετίζονται άμεσα με τα καθήκοντα της νέας θέσης. Πιο αναλυτικά η τοποθέτηση του αιτητή είναι ότι από το χρόνο της προαγωγής του σε επιβεωρητή το 1966 ασκεί

ανελλιπώς τα καθήκοντα της θέσης αυτής, ενώ κατά τα τελευταία 10 χρόνια ο ενδιαφερόμενος ασκούσε διαφορετικά καθήκοντα, άσχετα με την επιθεώρηση λ.χ. σε θέματα φοιτητών, υποτροφιών και άλλα.

Αρχίζω με την παρατήρηση ότι όλα τα συναφή στο θέμα της πείρας ανευρίσκονται στους φακέλους, τους οποίους έλαβε υπόψη η Επιτροπή. Τα καθήκοντα που ανατέθηκαν στον ενδιαφερόμενο ήταν πάντα στα πλαίσια που καθορίζει και οριοθετεί το σχέδιο υπηρεσίας. Σ' αυτά συγκαταλέγονται η εποπτεία δημοσίων και ιδιωτικών σχολών Μέσης Εκπαίδευσης. Άλλωστε δεν πρέπει να λησμονείται ότι σύμφωνα με το σχέδιο υπηρεσίας της επίδικης θέσης προαπαιτείται πείρα μόνο 2 χρόνων στη θέση Επιθεωρητή Α'. Παρενθετικά, ο ενδιαφερόμενος κατέχει τη θέση Επιθεωρητή Α' από το 1966. Θα μπορούσα να προσθέσω ότι η πείρα του αιτητή, όπως διαγράφεται στους φακέλους δεν συνιστά, κατά το σχέδιο υπηρεσίας, ιδιαίτερο προσόν, που θέτει τον αιτητή σε πλεονεκτική θέση. Θα πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι η φύση των καθηκόντων των υπαλλήλων καθορίζεται από την προϊσταμένη αρχή και δεν εξαρτάται από δική τους πρωτοβουλία. Το θέμα και τις επιπτώσεις του στο κύρος της πράξης πραγματεύεται η απόφαση 512/89 *Μαρούλα Στεφάνου ν. Δημοκρατίας* ημερ. 19/9/90 στην οποία και παραπέμπω.

Έτσι το μόνο που μπορεί να ειπωθεί για την αξία των διαδίκων είναι ότι οι βαθμολογίες των υπηρεσιακών εκθέσεων είναι δηλωτικές κάποιας ποιοτικής διαφοράς που ευνοεί, όμως, τον ενδιαφερόμενο και που ενισχύεται ως ένα βαθμό και από τη διαφορά στη συνέντευξη.

Για να συνοψίσω ο ενδιαφερόμενος υπερέχει ελαφρά στο θέμα της αξίας και ευνοείται επίσης από την αρχαιότητα. Αναφορικά με την προσοντολογία, η πάγια γραμμή της νομολογίας είναι ότι τίτλος σπουδών, που δεν απαιτεί το σχέδιο υπηρεσίας, δεν θεμελιώνει αφ' εαυτού τον ισχυρισμό έκδηλης υπεροχής. Ωστόσο συνεκτιμάται με τα άλλα στοιχεία εφόσον οι σπουδές έχουν συνάφεια με τα καθήκοντα της θέσης. *Ανδρέου ν. Δημοκρατίας* (1979) 3 Α.Α.Δ. 379, *Σωτηριάδου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1983) 3 Α.Α.Δ. 921, *Παπαδόπουλου ν. Δημοκρατίας* (1985) 3 Α.Α.Δ. 405, 411 (απόφαση της Ολομέλειας του Δικαστη-

- ρίου). Υπ' αυτό το πρίσμα το διδακτορικό δίπλωμα του αιτητή στη θεολογία δεν συνδέεται άμεσα με τα καθήκοντα της θέσης του Γενικού Επιθεωρητή. Με βάση τα στοιχεία που ανέλυσα, τα προσόντα του αιτητή δεν ανατρέπουν τα 5 υπόλοιπα στοιχεία, τα οποία επιμαρτυρούν ότι ο ενδιαφερόμενος δεν υπολείπεται του αιτητή σε υπηρεσιακή εικόνα. Αντίθετα δείχνουν πως έχει ελαφριά υπεροχή ενισχυμένη και από το στοιχείο της αρχαιότητας. Είναι η 10 κατάληξή μου ότι δεν αποδείχθηκε έκδηλη υπεροχή του αιτητή.

- Στην παρούσα περίπτωση έχουμε ανωτάτου επιπέδου εποπτική θέση και κατά πάγια αρχή η διακριτική εξουσία του διορίζοντος οργάνου είναι διευρυμένη. Αρ. Υποθ. 15 455/87 και 683/87 Ξ. Λάρκος & Άλλος ν. Δημοκρατίας ημερ. 11/4/89. Η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν λογικά δυνατή στα όρια της εξουσίας αυτής και γι' αυτό επικυρώνεται.

Προσφυγή απορρίπτεται.